

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716207434
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8716207434.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a z členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu: Z. K., nar. XX.X.XXXX, bytom S., Z. XXXX/XX, právne zast. JUDr. Ambróz Motyka, advokát so sídlom Stropkov, Nám. SNP 7 proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpený ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., Advokátska kancelária, Kýčerského 7, Bratislava, o zaplatenie 820,86 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 15Csp/10/2016-122 zo dňa 28. februára 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 820,86 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 820,86 eur odo dňa 18.4.2014 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne posúdil okrem iného ustanovením § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 9 odsek 1, odsek 2, § 11 odsek 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 52 odsek 1, odsek 2, § 53 odsek 1, § 451 odsek 1, odsek 2, § 456, § 100 odsek 1, § 107 odsek 1, odsek 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), čl. 10 odsek 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou podanou na tunajší súd dňa 23.08.2016 sa domáhal voči pôvodnému žalovanému Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie Kežmarok zaplatenia sumy 820,86 eur titulom bezdôvodného obohatenia. V žalobe uviedol, že na základe spotrebiteľského úveru žalobca uhradil za poskytnutý úver žalovanému sumu spolu vo výške 6.143,97 eur, pričom úver bol poskytnutý do výšky 5.323,11 eur, avšak vzhľadom na chýbajúce náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to najmä tým, že zmluva neobsahovala termín konečnej splatnosti úveru ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zák. č. 129/2010 Z. z. sa má považovať úver podľa § 11 cit. zákona za bezúročný a bez poplatkov.

4. V priebehu konania pôvodný žalovaný Consumer Finance Holding, a.s. zanikol rozdelením a zlúčením a jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, o ktorej pokračovaní v konaní rozhodol súd uznesením zo dňa 11.2.2019.

5. K žalobe sa vyjadril právny zástupca žalovaného, žalobu žiadal zamietnuť. Uviedol, že žalobou uplatnená suma je premlčaná v rámci subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehoty. Poukázal na to, že každá zo splátok uskutočnená pred termínom 23.8.2014, keď žaloba bola podaná dňa 23.8.2016, je premlčaná. Z predloženého výpisu vyplýva, že poslednú splátku uhradil žalobca dňa 17.4.2014. Poukázal na to, že u žalobcu plynie subjektívna premlčacia lehota od doby, kedy sa domnelý oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení, o jeho výške, ako aj o tom, kto sa mal na jeho úkor obohatiť. Žalobcovi preto nič nebránilo domáhať sa svojho nároku na súde v subjektívnej dvojročnej lehote, čo však neučinil. Ďalej považuje tvrdenia žalobcu o absencii údajov o dobe trvania zmluvy o úvere a tiež termíne konečnej splatnosti úveru za neopodstatnené, oba údaje sa v zmluve nachádzajú a žalobca bol s nimi preukázateľne oboznámený. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje podľa názoru žalovaného všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a v žiadnom prípade ju nemožno považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Údaj o termíne konečnej splatnosti je na prvej strane zmluvy uvedený ako 4/2021. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že zo súhrnu informácií uvedených ako 20-ty deň splatnosti úhrad, o ktorých vedel a ich aj realizoval, nevedel, kedy má byť posledná splátka uhradená. Poukázal tiež na rozsudok Súdneho dvora EU vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroovej: „Článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ K namietanej absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. uviedol, že zo zmluvy jednoznačne vyplýva, že výška mesačnej splátky je 141,87 eur, počet mesačných splátok 91 a termín každej splátky je 20-ty deň v mesiaci. V prípade, ak by žalobca mienil vo vzťahu k predmetnej náležitosti presadzovať názor, že každú z úverových splátok je potrebné uvádzať osobitne v rozpise na istinu, úrok a poplatky, tak predmetná výkladová línia je už dávno prekonaná ako nesprávna a poukazujú na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v predmetnej otázke, vyjadrenú napríklad v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018 i uznes. 4Cdo/146/2017 z 23.4.2018.

6. Žalobca vo vyjadrení k podaniu žalovaného (replike) upresnil, že tvrdenia žalovaného stotožňujú začiatok plynutia subjektívnej i objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia a túto automaticky skracujú na dva roky bez posúdenia konkrétnych okolností jednotlivého prípadu. Žalobkyňa nemá právnické ani ekonomické vzdelanie, preto nevedela, aké náležitosti dodávateľ mal povinne uvádzať v zmluve, ani aké sú následky spojené s nedodržaním tejto povinnosti. Úver pravidelne splácala až do mesiaca apríl 2014, kedy sa rozhodla uhradiť celý zostatok úveru jednou splátkou vo výške 5244,19 eur. Po zistení informácií od svojho okolia sa obrátila v lete 2016 na spotrebiteľské združenie Brániť sa opláti, ktoré ju po preštudovaní zmluvy informovalo o vzniku bezdôvodného obohatenia. Ak by žalobkyňa vedela, že plní nároky vyplývajúce z bezúročného a bezpoplatkového úveru, určite by neuhradila vopred splátku úveru v tak vysokej sume a navyše aj nad rámec poskytnutej istiny. Samotné okolnosti a obdobie, kedy si žalobkyňa uplatnila žalobou právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, nasvedčujú skutočnosti, že v tomto období nadobudla subjektívnu vedomosť o jeho existencii. Preto nárok žalobkyne nepovažuje za premlčaný. Ďalej má za to, že zákon jednoznačne vyžaduje, aby údaje podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zák. č. 129/2010 Z. z. boli uvedené priamo v zmluve o úvere, nie skryté vo všeobecných obchodných podmienkach. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 19Co/197/2013.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu (duplike) zotrval na to, že žaloba je podaná po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, zotrval na tom, že žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel skôr, ako to uvádzal v žalobe, teda nie v deň konzultácie so spotrebiteľským združením, viazanie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na okamih kontaktu žalobcu so spotrebiteľským združením by bolo neprimeranou ochranou práva vybočujúcou z účelu ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, subjektívna premlčacia lehota začala plynúť žalobcovi prvým dňom začatia splácania prvej splátky. Má za to, že žalobca sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia dozvedel v čase jednotlivých úhrad presahujúcich istinu úveru. Poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov i uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/169/2017. Zotrval na tom, že žalobu je potrebné zamietnuť.

8. Žalovaný neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil, žiadal pojednávať v jeho neprítomnosti, preto súd podľa § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Na pojednávaní žalobca zotrval na uplatnenom nároku v rozsahu uvedenom v žalobe, zároveň upresnil, že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa dozvedel až 21.7.2016, keď sa dostavil do Združenia Brániť sa opatí, po úhrade poslednej splátky. Tam mu bolo povedané, že úver preplatil a že je možné podať žalobu.

9. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bola uzavretá zmluva o poskytnutí pôžičky, túto zmluvu možno právne kvalifikovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorá sa ako spotrebiteľský právny vzťah spravuje ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Je nepochybné, že žalobca uzatváral zmluvu o úvere ako fyzická osoba, pričom úver nečerpal na účely podnikania, a zároveň žalovaný, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, vystupoval ako dodávateľ, a to v zmysle § 52 Obč. zák, preto predmetný zmluvný vzťah súd posúdil ako spotrebiteľský právny vzťah. Po preskúmaní predmetnej zmluvy súd konštatuje, že v konaní prostriedkami procesného útoku i procesnej obrany (podľa predložených listinných dôkazov) bolo preukázané, že uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Je potrebné si uvedomiť, že zákon o spotrebiteľských úveroch je potrebné chápať ako právny predpis slúžiaci na ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu. Čo sa týka žalobcom namietanej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona, a to, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd dospel k názoru, že zmluva o úvere obsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a to uvedením 04/2021, teda konečným termínom je apríl 2021, a to k 20-temu dňu v mesiaci.

10. K chýbajúcej náležitosti zmluvy o revolvingovom úvere súd konštatoval, že § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľskom úvere, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd dospel k názoru, že zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z obsahu zmluvy nie je zrejмый termín splátky spotrebiteľa a zmluva neobsahuje vôbec údaj o rozdelení splátky spotrebiteľa na časť istiny, úrokov, poplatkov, nie je zřejmé, čo jednotlivá splátka predstavuje. Zmluva neobsahuje ustanovenie, na základe ktorého určí, ako budú úhrady na jednotlivé položky priradované. Samotné uvedenie iba výšky splátky celkovo nezodpovedá dikcii zákona o povinnosti veriteľa rozčleniť splátku na istinu, úroky a poplatky. V právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 5. a 6. otázku uviedol, že Článok 10ods.2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - Zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, rozhodnutí krajských súdov (napr. Krajského súdu v Trnave 19Co 594/15, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co 692/15), v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcov práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi

a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Súd preto musel skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nie je možné priznať Smernici ani nepriamy účinok. Jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Súd je preto názoru, že napriek rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

11. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

12. Spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas platnosti úverového vzťahu vedieť, aká časť splátky sa započítava na istinu, aká na úroky a prípadne poplatky.

13. Súd prvej inštancie ustálil, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto je úver podľa § 11 ods. 1 potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

14. Pokiaľ titulom bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy o úvere žalobca zaplatil sumu 6143,97 eur a bol mu poskytnutý úver vo výške 5.323,11 eur, rozdiel 820,86 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný žalovaný vydať žalobcovi v zmysle § 451 a § 456 Občianskeho zákonníka.

15. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas platnosti úverového vzťahu vedieť, aká časť splátky sa započítava na istinu, aká na úroky a prípadne poplatky.

16. Zároveň sa súd musel zaoberať aj námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Tu je potrebné uviesť, že pre začiatok behu subjektívnej premlčacej lehoty sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech a o tom, kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti skôr (rozsudok Najvyššieho súdu ČR 2CZ 35/77 zo dňa 17.12.1978 a tiež rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2004). Žalobca sa dozvedel o tom, že plnil viac ako podľa zákona mal 21. júla 2016, a teda v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote. Objektívna premlčacia lehota plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia t.j. v danom prípade od úhrady žalobcu žalovanému (posledná úhrada bola vykonaná 17.4.2014). Žaloba (podaná dňa 23.8.2016) bola preto podaná v rámci 3-ročnej objektívnej lehoty od poslednej úhrady a zároveň v 2-ročnej subjektívnej lehote, odkedy sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia. Súd nemá dôvod neveriť, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel dňa 21.7.2016 od združenia Brániť sa oplatí a taktiež žalovaný nepreukázal, že sa o tomto žalobca dozvedel skôr. Podľa názoru súdu navyše v danom prípade by bolo možné vychádzať aj z desaťročnej premlčacej lehoty. Žalovaný má totiž v predmete činnosti poskytovanie úverov, a preto sa vyžaduje, aby dodržiaval príslušné právne normy vzťahujúce sa na ich poskytovanie. Žalovaný preto minimálne musel byť uzrozumený s tým, že pokiaľ v úverovej zmluve neuviedol obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú citované v tomto rozsudku, napriek tomu, že musel si byť

vedomý toho, že ide o spotrebiteľa a nebude môcť od žalobcu žiadať úroky a iné poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený. Minimálne teda na jeho strane išlo o nepriamy úmysel získať majetkový prospech. Keďže posledná úhrada bola vykonaná dňa 17.4.2014, desaťročná premlčacia lehota uplynie až 17.4.2024. Právny názor o desaťročnej premlčacej lehote bol vyslovený už vo viacerých súdnych rozhodnutiach v obdobných sporoch, napr. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co84/2011 zo dňa 12.12.2011, sp. zn. 3Co 41/2012 zo dňa 6.3.2013, sp. zn. 2Co 9/2012 zo dňa 21.1.2013, sp. zn. 5Co 134/2012 zo dňa 26.11.2013, sp. zn. 3Co 89/2012 zo dňa 8.2.2012, alebo Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co 648/2013 zo dňa 20.2.2014 alebo Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co301/2011 zo dňa 4.7.2012.

17. Súd priznal žalobcovi i uplatnený úrok z omeškania od 18.04.2014, a to odo dňa nasledujúceho po vykonaní poslednej platby žalobcom v prospech žalovaného. Výška úroku z omeškania k 18.04.2014 bola v súlade s citovanou právnou úpravou 5,25 % p. a..

18. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v spore v celom rozsahu úspešný priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd postupom podľa § 262 ods. 2 C.s.p..

19. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie včas. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 odsek 1 písm. h) C.s.p., rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a ust. § 365 odsek 1 písm. f) C.s.p., súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacieho konania, resp. aby odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. Podľa názoru žalovaného, výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., z ktorého vychádza rozsudok, nie je správny a je v rozpore s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR. V čase vyhlásenia rozsudku bola táto právna otázka (t.j. otázka výkladu daného ustanovenia zákona) vyriešená aktuálnou judikatúrou (dovolacieho) Najvyššieho súdu SR, a to napr. (aj verejne dostupnými) uzneseniami Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017, zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018, a zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v zmysle ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky; v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných „poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa; od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

21. Súd prvej inštancie v rozhodnutí odklon od tejto aktuálnej rozhodovacej praxe najvyššej súdnej autority v danej otázke výkladu ustanovenia zákona nijak nezodôvodňuje a v tomto ohľade svoje úvahy nijak bližšie nevysvetľuje. V tomto smere je napadnutý rozsudok nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov, navyše popierajúcim účel článku 2 ods. 2 C.s.p., a tým neprípustne zasahujúci do právnej istoty žalovaného a práva na spravodlivý proces.

22. Žalovaný v podanom odvolaní namietal stanovenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby súdom. Žalovaný namietal aj názor súdu prvej inštancie o potrebe aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, pričom poukázal na údajný nepriamy úmysel žalovaného sa bezdôvodne obohacovať. S takýmto názorom žalovaný nesúhlasí, nakoľko úmysel treba v každom jednom prípade dôsledne preukázať bezo zvyšku a akýchkoľvek rozumných pochybností.

23. Podľa názoru žalovaného, rozsudok súdu prvej inštancie a jeho odôvodnenie predstavuje porušenie základného práva našej spoločnosti na spravodlivý proces.

24. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca. Záver súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru považuje

za správny a dostatočne odôvodnený. Žalobca sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o zachovaní objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj o aplikácii jej desaťročnej doby. Nedodržanie obligatórných zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy predstavuje nekalú obchodnú prax dodávateľa, pričom tento musel byť minimálne uzrozumený s následkami svojho konania. K námietke žalovaného k stanoveniu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobca uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca sa preukázateľne dozvedel o jednotlivých skutkových okolnostiach nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia od Združenia BSO dňa 21.07.2016. Z dôvodu, že žalovaný vzniesol námietku premlčania, mal aj povinnosť dané tvrdenie preukázať hodnoverným spôsobom. Pretože absentuje akýkoľvek dôkaz opaku žalovaný neunesol dôkazné bremeno a námietka premlčania nie je relevantná. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

25. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Okrem iného uviedol, že je nepochybné, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný v celom rozsahu. Zmluva prejednávaná v tomto konaní obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, a to okrem iného aj žalobcom namietaný termín konečnej splatnosti ako aj dobu trvania úveru, rovnako tak výšku, počet a termíny jednotlivých splátok; v tomto poukazuje na svoju doterajšiu argumentáciu v plnom rozsahu.

26. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na čas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

27. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (požadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

28. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

29. Podľa § 9 odsek 1 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa odseku 2, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

30. Podľa ust. § 11 odsek 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

31. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie určil spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitosti v zmysle ust. § 9 odsek 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., neuvedenie výšky, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

32. Založenie odôvodnenia rozhodnutia na absencii náležitosti podľa ust. § 9 odsek 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. sa javí odvolaciemu súdu vo svetle rozsudku Súdneho dvora C-485/19 z 22.4.2021 LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o., nepostačujúce.

33. V tomto rozsudku Súdny dvor EÚ konštatoval cit. „Čl. 10 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom Home Credit Slovakia (C-42/15), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením druhého uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý.“

34. V odôvodnení citovaného rozsudku Súdny dvor EÚ ďalej uviedol, že vo veci samej prináleží vnútroštátnemu súdu, aby s použitím metód, ktoré uznáva vnútroštátne právo, vykladal slovenské ustanovenia uplatniteľné ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy, teda k 30. máju 2011, v čo najväčšej možnej miere v súlade so smernicou 2008/48, ako ju vykladá rozsudok z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842). Vnútroštátny súd nemôže vo veci samej platne zastávať názor, že sa nachádza v situácii, keď nie je možné vykladať vnútroštátne ustanovenie v súlade s právom Únie iba preto, že toto ustanovenie slovenské súdy v minulosti vykládali spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s týmto právom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. septembra 2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, body 54 a 55, ako aj z 5. marca 2020, OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167, body 42 a 44).

35. Hoci je táto povinnosť konformného výkladu obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, a to osobitne zásadou právnej istoty, v tom zmysle, že nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy vrátane tých, ktoré rozhodujú v poslednom stupni, musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, pokiaľ táto judikatúra vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. septembra 2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, bod 56, ako aj z 5. marca 2020, OPR-Finance, C-679/18, EU:C:2020:167, body 43 a 45).

36. Súdny dvor EÚ v tomto rozhodnutí pripomenul, že už v rozsudku z 5. septembra 2019, Pohotovosť (C-331/18, EU:C:2019:665, bod 57), rozhodol, že článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením druhého uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý. Súdny dvor tým dospel k záveru o bezpredmetnosti subsidiárnych otázok vnútroštátneho súdu vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 5. septembra 2019, Pohotovosť (C-331/18, EU:C:2019:665), ktoré sa rovnako ako v prejednávanej veci týkali prípadných účinkov týchto ustanovení smernice 2008/48 na vzťah existujúci medzi jednotlivcami, ktorých sa týkal spor vo veci samej, za nepreukázaného predpokladu, že uvedená právna úprava by nemohla byť vykladaná v súlade s právom Únie.

37. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov na základe absencie obligatórnej náležitosti zmluvy podľa ust. § 9 odsek 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je s poukazom na vyššie citovaný rozsudok Súdneho dvora EÚ a rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, na ktoré aj v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal žalovaný, nepreskúmateľné. Povinnosťou súdu bolo zaoberať sa celou spotrebiteľskou zmluvou o poskytnutí pôžičky a následne vyhodnotiť, či zmluva je v súlade s ust. § 9 odsek 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

38. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ust. § 220 C.s.p.. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

39. Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p. dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov

sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci.

40. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. rozhodol tak, že zrušil rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko nedostatočne odôvodnené rozhodnutie je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

41. Po vrátení spisu bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere a nárok žalobcu, ktorý si uplatňuje žalobou v tomto konaní. Taktiež súd prvej inštancie opätovne posúdi, či zmluva obsahuje náležitosti podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. a či je nárok žalobcu dôvodný. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude náležite svoje rozhodnutie odôvodniť s odkazom na konkrétne skutkové okolnosti.

42. Prvoinstančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

43. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 C.s.p. v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).